

Esbjerg saa udførlig har omtalt Sagen, ikke skal dvæle længere derved. — Maaſke jeg dog ogsaa, da jeg har Ordet, maa ſige et Par Ord om den ſaa meget omtalte Konſulent i Svineavl. Jeg ſtaaſt paa det Standpunkt, at jeg tror, det er rigtigt her at følge Mindretallet. Jeg tror, det er et noget ſtraat Plan, vi ere komne ind paa i de ſenere Aar med de mange Konſulenter, vi have. Det er, ſnart ſagt, en ren Modeſag at anſætte ſaa en ſaa en anden Konſulent. Selv i Frugtavl har man Konſulent. Men uagtet diſſe Konſulenter ſikkert have gjort deres ſtore Nytte og endnu gøre det, vil jeg ſige, at der ſikkert ikke er ſaa ſaa af dem, der ere temmelig meget teoretiske og alt for lidt praktiſke. Naar den højtærede Miniſter ſiger, at vi ikke have en Mand, ſom man nu kan ſaa til Svinekonſulent, vil jeg ſige, at det har jeg ikke det allermindſte imod, for jeg tror oprigtig talt, at vi helſt maa ſtandſe med Anſættelſen af denne Række ny Embedsmænd. Jeg tror derfor ogsaa, at vi meget vel ere i Stand til at undvære en ſaadan Mand. At de 2,500 Kr. ſkulle udddeles til Dyr læger, for at de ſkulle yde Svineholdſejere Vejledning i Svineavl og Vejledning med Henſyn til Svinenes Røgt og Pleje, tror jeg, er aldeles forſejet, thi jeg tror virkelig ikke, at praktiſke Landmænd, praktiſke Svineopdrættere trænge til den Vejledning. Jeg vil derfor meget anbefale at følge Mindretallet og nægte denne Bevilling. Jeg kan ikke godt forſtaa, at det ærede Medlem fra Ribe (Buſſ) kan lægge ſaa ſtor Vægt paa denne Bevilling, ſom han ſyntes at gøre, da han havde Ordet. Han mente, at det var en underlig Landmand, ſom ikke vilde modtage den Bevilling, ſom her bliver foreſlaet. Jeg maa ſige, at jeg hører til de underlige Landmænd, ſom ikke mene, man bør give denne Bevilling. At man heller ikke har nogen ſærlig Tiltro til Dyr lægerne omkring i Landet ved Bedømmelſen af Svin, viſer ſig ogsaa derved, at man næſten aldrig ved vore Dyrſkuer ſer Landboforeningerne vælge Dyr læger til at bedømme Svin. Jeg har i det mindſte ved de ikke ſaa Dyrſkuer, jeg har overværet, aldrig ſet, at Landboforeninger have valgt Dyr læger til det Hver. Nej, man vælger praktiſke Landmænd, Svineopdrættere, fordi man har indſet, at de have bedſt Forſtand paa de Ting. Jeg tror i det hele taget, at man meget vel kan undvære den Stotte, den højtærede Miniſter tilbyder i Form af Hjælp fra Dyr lægernes Side med Henſyn til Fodring og Odretning af Svin, og jeg vil derfor anbefale, at vi i den Henſeende følge Mindretallet

og nægte denne Bevilling, da jeg ikke tror, den vil gøre nogen ſom helſt Nytte.

N. Chr. Jenſen: Jeg ſkal forſøge paa det nuværende Tidspunkt at fatte mig ſaa kort ſom muligt og ſærlig begrænſe mig til et Punkt paa den højtærede Indenrigsminiſters Budget nemlig det, ſom omhandler det rentebærende Udlaan til Hedefommunerne. Det har glædet mig overordentlig at erfare, at den højtærede Indenrigsminiſter havde en anden Opfattelſe, end det ſaa ud til i Finansudvalgets Betænkning. Jeg kunde dog have Lyſt til at pege paa, hvorledes denne Bevilling, ſom forſte Gang blev givet i Finansaaret 1875—76, har virket i det forløbne Tidſtrum, idet man da vil ſaa et klarere Overblik over, hvorledes denne Bevilling er kommen ſmaaſt til gode derved, at deres Efterſpørgſel efter Penge er bleven tilfredsſtillet, og ved, at Pengene ere ſkaffede til Beje paa en billig Maade. I det forſte Aar, hvori denne Bevilling er kommen til Udlaan til Hedefommunerne, er der udlaant 17,700 Kr. — Bevillingen er paa 20,000 Kr. — og i de næſtfølgende 4 Aar er hele Bevillingen udlaant. Derefter kommer ſaa 1880—81, hvor Udlaanet af de 20,000 Kr. ſynker ned til 10,500 Kr. I 1881—82 er der udlaant 6,400 Kr., men i de efterfølgende 3 Aar ſtiger Udlaanet igen, uden dog at naa op til det, ſom det har været i de forſte 5 Aar. Dette turde være et Vidnesbyrd om, at den Gang Husmandskreditforeningen blev oprettet, blev der Udgang til Penge, ſom bedre tilfredsſtillede og bedre kunde tilfredsſtille diſſe Hedeføeres Ønſte om ſaadanne billige Laan. Jeg maa dog indſtyde den Bemærkning, at i det ſidſte Aar af de 5 Aar, jeg nævnedes, i 1884—85, viſer der ſig en Opgang, idet der udlaanes 18,900 Kr. Det kunde jo være et Vidnesbyrd om, at den Gang havde ogsaa Kreditforeningens Penge ſtaaet lidt lavere i Kurs, end de maaſke ſtode fra forſte Hærd af. I det ſidſte TEMAAR igen er denne Bevilling af 20,000 Kr. ikke helt kommen til Udlaan. I 1890—91 er der kun udlaant 7,900 Kr., i 1891—92: 5,900 Kr., i 1892—93: 6,400 Kr. og i 1894—95: 5,200 Kr. Det bærer alſaa igen Vidnesbyrd om, at nu er der mindre Efterſpørgſel efter diſſe Penge, end der var tidligere, og det ligger vel nært at ſlutte, at det kommer af, at diſſe Penge udlaanes til 5 pCt. med Rente og Afdrag, alſaa til 4 pCt. Rente. Nu er det glædeligt at ſe her paa Finanslovetbetænkningen, at man har villet gaa ned til 3½ pCt. Rente aarlig af diſſe Penge. Jeg vil gerne ſlutte mig til det ærede Medlem fra Herning (N.